

Đến lượt em tỏ tình

Dù đã quen với việc cứ dăm bữa nửa tháng Minh lại xuất hiện bên một em người yêu mới xinh tươi, nhưng chẳng hiểu sao cảm giác ghen ghét nơi trái tim hết lần đầu tiên thấy Minh yêu cứ luôn tra tấn Thuỳ, ngay cả khi cô đã nhận lời làm bạn gái Nguyên.

Đôi khi Thuỳ tự hỏi sao mình lại yêu Minh đến thế trong khi cô đang “sở hữu” một anh chàng có thể coi là hoàn hảo cả về tâm hồn lẫn vẻ bề ngoài như Nguyên. Phải chăng con người ai cũng vậy, luôn khát khao những cái mình không có, nuối tiếc những điều đang dở thay vì chịu hài lòng với bản thân?

Thuỳ nhớ năm 15 tuổi, cô đã ý thức được trái tim mình rung động trước Minh, cậu bạn có nụ cười Colgate cùng tài ăn nói chém gió nhất lớp. Nhưng đến khi cuộc đấu trí giữa lý trí và yêu thương để xem có đáng đánh mất tình bạn vì một lời tỏ tình của Thuỳ ngã ngũ cũng là khi cô nhận ra Minh đang yêu một người khác.

Sau những phút tưởng chừng ngã gục khi trái tim non nớt mang nhiều ảo mộng bị bóp nghẹt bởi sự thật phũ phàng, Thuỳ đã gạt nước mắt mà tự nhủ với mình rằng: “Sẽ chờ cho đến khi trái tim Minh mở cửa...” Nhưng, mọi chuyện không đơn giản như Thuỳ nghĩ.

Sau thất bại của tình yêu đầu đời, Minh trượt dài trong vết xe tình ái. Lao vào yêu, có lúc vẻ vang, có lúc thất trận, nhưng rốt lại đều là chia tay. Mỗi lần như thế, Minh đều tìm đến Thuỳ, cô gái sẵn sàng nghe mọi than vãn, mệt mỏi của anh, để rồi vài hôm sau, lại đắm chìm trong những cuộc chinh chiến mới. Để Thuỳ lại với những đêm dài đắm nước mắt, tự hỏi tại sao chẳng bao giờ anh chọn cô?

Thuỳ yêu thầm Minh, dù luôn đau khổ vì những cô gái ở bên cạnh anh...

Nhiều lúc Thuỳ đã tự răn mình không nên gặp Minh những lúc anh chông chênh. Bởi mỗi lần thấy vẻ yếu đuối, sự mệt mỏi trong mắt anh, cô lại không thể kìm chế được tình cảm bấy lâu nay mình giam hãm. Chỉ muốn giữ chặt anh trong vòng tay, kéo dài ra cái khoảnh khắc bình yên anh dựa đầu vào vai cô, than thở những ưu phiền cuộc sống, những chao đảo tình yêu. Nhưng sao

mà khó thể...

Vẫn biết Minh có thể tìm một người yêu mới nhanh như khoảnh khắc anh ở cạnh cô, nhưng không hiểu sao mỗi lần Minh đến tìm, cô lại nuôi hy vọng, mong manh và mòn mỏi rằng chỗ dành cho mình là ở phía cuối đường tình yêu của Minh. Đi qua hết những cuộc tình chóng vánh, rồi Minh sẽ nhận ra cô đang chờ ở đó, nơi anh có thể đến, gục trên vai cô sau bao mệt mỏi kiếm tìm.

Nhưng từ giờ đến lúc đó sẽ còn mất bao lâu? Thuý không rõ, cô chỉ biết mình đang chao đảo từng ngày, vì những cô gái Minh lần lượt dẫn tới giới thiệu, họ thay phiên nhau lấp vào vị trí Thuý thềm muốn. Giữa lúc đó Nguyên, một trong những chiến hữu thân thiết của Minh, ngỏ lời với cô. Thuý từng nghĩ, nếu gặp Nguyên trước, hẳn cô sẽ yêu anh, một tính cách ngược hẳn với Minh. Cũng chẳng biết nên nói anh là cao thượng hay si tình nữa khi Nguyên từng bảo Thuý rằng anh biết tình cảm của cô đối với Minh, nhưng cô hãy để cho anh một cơ hội được chăm sóc cô đến khi nào có thể. Sau này, bất cứ khi nào cô muốn rời đi, chỉ cần nói với anh một tiếng, anh sẽ không níu giữ.

Xuất hiện đúng lúc cùng với những ràng buộc lỏng lẻo, Thuý chấp nhận yêu Nguyên như để tìm một chỗ dựa vững chắc, điều Thuý biết sẽ không thể tìm được ở Minh khi trái tim anh chưa hết bay nhảy.

Như để minh chứng Thuý chọn mình là đúng đắn, Nguyên yêu cô bằng một tình yêu dễ khiến người khác ghen tị. Cũng chẳng biết có phải bởi bao nhiêu nước mắt đều đã khóc cạn vì Minh không nữa, nhưng Thuý nhớ chưa bao giờ Nguyên làm cô khóc. Anh là tia nắng ấm giữa những ngày đông lạnh, là cơn mưa hạ làm dịu mát trái tim đang phân vân, bức bối giữa muôn ngã đường, là áng mây của bầu trời bình yên, luôn mang tới cho Thuý nụ cười, sự nhẹ nhõm và cảm giác được chở che yêu thương. Có lần anh làm cô bất ngờ khi xuất hiện với một xích lô chật đầy những hoa. 999 bông hồng tím.

- Anh có vừa làm điều gì xấu không đấy? Thuý hỏi đầy nghi ngờ khi thấy chàng trai của mình cười dịu dàng như nắng mùa thu trước vẻ ngạc nhiên của cô.

- Lòng tin của em vào anh ít vậy sao.

- Hay hôm nay là ngày gì à?

- Bỗng dưng muốn làm điều lãng mạn thôi mà.

Nguyên luôn thế, hay làm những điều bất ngờ khiến người khác khó mà hiểu được. Đôi khi Thuỳ nghĩ phải chăng vì Nguyên biết có thể mất cô bất cứ khi nào nên lúc nào anh cũng yêu như thế đấy là giây phút cuối.

Thuỳ biết để chuẩn bị món quà hoành tráng 999 bông hồng kia là cả một sự kỳ công rất lớn của Nguyên. Hoa hồng tím vốn là biểu trưng cho tình yêu chung thủy.

Chính vì thế mà cô thích loài hoa hiếm có khó tìm này. Không phải lúc nào cũng có nên Thuỳ thường mua hoa hồng trắng phun sơn tím ở bên trên, cũng đẹp và trông khá thật.

Nhưng Nguyên thì không thích lắm. Anh thường đặt mua hoa hồng tím mang từ Đà Lạt về thành phố và nếu không có thì sẽ mua loại hoa khác chứ chẳng bao giờ tặng cô những bông hồng phun sơn. Anh bảo tự những bông hồng trắng cũng chẳng thích thú gì đâu việc khoác lên mình chiếc áo của kẻ khác.

Đôi khi nghĩ về điều ấy, Thuỳ lại thở dài. Về hạnh phúc bên ngoài tình yêu của cô và Nguyên cũng đâu khác gì lớp sơn tím phủ trên những bông hồng trắng, đều là sự giả tạo lừa dối thiên hạ.

...Cô không thật lòng yêu Nguyên, người luôn yêu chiều cô, kể cả sở thích về những bông hồng tím kỳ quặc...

Cứ như vậy, mỗi ngày một chút, Nguyên gấn lên con đường tình yêu mong manh của họ những cột mốc tình yêu nhiều đến nỗi Thuỳ cũng không thể nhớ xuể. Trước những gì anh làm, nhiều khi Thuỳ cũng xao lòng. Nhưng cô lại mau chóng chấn chỉnh mình không được rẽ nhằm hưởng. Sự cảm kích nhất thời vẫn chưa đủ để xóa đi tình cảm sâu đậm cô dành cho Minh suốt một quãng thời gian dài.

“Anh lại vừa chia tay...”

Một SMS gọn lỏn chỉ có vậy, nhưng đủ khiến Thuỳ buông mọi công việc còn

dang dở để chạy đến bên Minh. Cô biết những lúc như thế này có thể tìm thấy anh ở đâu.

Quán café nhỏ nằm sâu hun hút trong một con ngõ, có dáng vẻ xưa cũ, luôn thoang thoảng mùi trầm là nơi Minh vẫn hay tìm đến mỗi khi cần yên tĩnh. Và cũng đã ba năm rồi, những phút như thế Thuỳ luôn ở cạnh Minh, nghe anh kể vu vơ về những người cũ, về những mảnh ký ức vui có, buồn có, về miền đất chưa bao giờ Thuỳ thuộc về...

- Anh mệt mỏi quá...

- Vì tình yêu?

- Ừ. Long đong lận đận mãi. Giờ nhìn lại, sau tất cả lại chẳng có gì cả.

- ...

- Đôi khi anh ước mình được giống Nguyên, có một tình yêu dài lâu và không nhiều mệt mỏi. Đáng lẽ ngay lúc đầu anh nên chọn người như em...

- Sự thật không như anh nghĩ đâu. - Thuỳ thở hắt ra.

- Nghĩa là giờ em không hạnh phúc?

- Không hẳn thế. Chỉ là...

- Thế nếu giờ anh nói anh yêu em thì sao nhỉ?

Thuỳ đông cứng lại trước câu hỏi bất ngờ của Minh. Đó là một lời tỏ tình ư? Lời tỏ tình sau ba năm Thuỳ mòn mỏi chờ đợi đó sao? Ba năm khóc hết nước mắt khi nhìn Minh chạy đuổi theo hết mối tình này đến mối tình khác. Ba năm đi cạnh Nguyên mà Thuỳ luôn kiếm tìm hình ảnh Minh, dù biết anh đang tay trong tay với cô gái khác. Ba năm, quá dài cho sự chờ đợi...

- Em...em... giờ em chỉ yêu Nguyên. - Thuỳ trả lời mà như chực khóc.

- Thật chứ?

- Sao không?

- Chứ không phải vì anh mà em... Mà thôi, bỏ qua đi.

Minh bỏ lửng câu nói trong sự chết sững của Thuý. Hoá ra anh không vô tâm như cô nghĩ, lâu nay Minh biết rõ cô thầm yêu anh, biết cả chuyện vì anh mà cô chọn Nguyên.

Điện thoại reo phá tan khoảng không gian im ắng đáng sợ giữa hai người. Thuý đoán là của một cô gái. Vài phút sau, Minh bước chân ra khỏi quán café. Thuý thở hắt ra, tự nhiên nghĩ nếu ban nãy cô nói một lời “Đồng ý”, liệu Minh sẽ từ chối xuất hiện cạnh bên một cô gái nào đó? Hay anh vẫn như giờ, bỏ lại cô phía sau mòn mỏi chờ mong?

Bước ra khỏi quán café, Thuý dạo bước trên con phố quen với những suy nghĩ miên man trong đầu. Mải nghĩ, chân Thuý dừng lại trước cửa hàng mà Nguyên vẫn đặt mua hoa hồng tím cho cô từ lúc nào không hay. Thấy Thuý đứng ngẩn ngơ trước bó hoa hồng trắng phun sơn tím được bày trong cửa hàng, bà chủ liền đón đả mời chào.

- Không còn hoa hồng tím hả chị?

- Loại đó phải đặt em ạ. Tháng trước còn có cậu đặt hẳn 999 bông tặng người yêu nữa đấy! Thôi thì giờ em lấy tạm hoa hồng trắng phun này đi.

Ngần ngừ nhìn những bông hồng trắng phun sơn đầy vẻ kiêu sa, Thuý nhanh chóng quyết định: “Dạ thôi! Gói cho em hoa hồng nhưng đi...”. Có lẽ Nguyên đã đúng, dầu có đẹp và kiêu sa thế nào, những bông hồng trắng phun kia cũng chỉ là kẻ thế chân lấp đầy chỗ trống. Ấy vậy mà suốt thời gian qua Thuý đã chấp nhận hài lòng với những giả tạo đẹp đẽ, những ảo tưởng mơ mộng ấy, để giờ cô chợt nhận ra mình đã bỏ qua những điều giản dị đến tình khôi.

Bất ngờ nghe điện thoại của Thuý nói cô đang đứng trước cổng, Nguyên liền chạy vội xuống nhà, không quên mang theo áo lạnh cho cô. Trong mắt anh, dù thế nào Thuý cũng luôn là đứa trẻ không biết tự chăm sóc mình.- Tặng anh. 99 bông đấy.

Nguyên nhận bó hoa hồng từ tay Thuý với vẻ ngỡ ngàng.

- Chắc em vừa làm chuyện xấu chứ gì?
- Đâu có. Tại hôm nay là ngày đặc biệt mà.
- Đặc biệt? Ngày gì nhi? - Nguyên nhăn mặt suy nghĩ.
- Là ngày đến lượt em tỏ tình. Em yêu anh. Vậy thôi.

Bằng một cái rướn nhẹ, Thuỳ chặn đứng câu đứng mọi câu hỏi tò mò bằng một nụ hôn trên môi Nguyên trong sự ngỡ ngàng của anh. Cô biết anh còn đang thắc mắc nhiều lắm trước những điều đang diễn ra. Khi thấy cô đứng ở đây, thốt lời “yêu”, điều mà gần ba năm qua chưa bao giờ cô nói.

Những tò mò ấy, chắc chắn sẽ có lúc Thuỳ nói cho Nguyên nghe, nhưng không phải bây giờ. Lúc này đây, cô chỉ muốn nhắm mắt lại, dựa đầu vào ngực anh để tận hưởng cảm giác của một tình yêu trọn vẹn.

Đã mất quá lâu để Thuỳ nhận ra mình cần và yêu Nguyên như thế nào. Và anh cũng đã phải chờ từng ấy thời gian để cô thừa nhận và thốt lời yêu anh. Vậy là quá đủ...Hà Nội những ngày đầu tháng 12, cái lạnh bao trùm khắp không gian, làm run rẩy bất kỳ ai đi ngoài phố. Ấy vậy mà dưới dàn hoa giấy cuối một ngõ nhỏ, vẫn có một đôi trai gái đứng bên nhau thật lâu.

Môi chàng trai đặt nhẹ lên trán cô gái, vòng tay anh siết chặt lấy cô tựa hồ như hạnh phúc đang có như một giấc mơ mà anh sợ nếu rời lỏng tay thì sẽ bay mất. Cứ như vậy, họ đứng thật lâu dưới thời tiết lạnh giá 12°C.

Và dường như cái rét ngọt của đất Hà Thành không thể chạm tới họ, những con người đang được tình yêu sưởi ấm...